

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/79/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3022200168
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Martinčeková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:3022200168.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu Mgr. Michala Novotného a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: J. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. Č.. XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou LEGAL CARTEL s.r.o., so sídlom Na Hrebienku č. 5433/40, Bratislava, proti žalovanému: Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom Šagátova č. 1, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti generálneho riaditeľa žalovaného číslo: GR ZVJS - 00288/14 - 2022 zo dňa 07.04.2022, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/47/2022 - 117 zo dňa 08.12.2022, takto

rozhodol:

Kasačná sťažnosť žalobcu sa zamietla.

Žalovanému sa náhrada trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Krajský súd v Trenčíne ako správny súd rozsudkom č. k. 11S/47/2022 - 117 zo dňa 08.12.2022 (ďalej „napadnutý rozsudok“) zamietol správnu žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej „ZVJS“) č. GR ZVJS - 00288/14 - 2022 zo dňa 07.04.2022 (ďalej „preskúmané rozhodnutie“) a personálneho rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody (ďalej „ÚVTOS“) a Ústavu na výkon väzby (ďalej „ÚVV“) Ilava číslo 128 zo dňa 25.04.2017 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím riaditeľ ÚVTOS a ÚVV Ilava prepustil žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka ZVJS. Dôvodom bolo, že žalobca svojím konaním porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, ktoré spočíva v tom, že pri použití donucovacích prostriedkov nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon č. 4/2001 Z. z.“) a to tak, že po služobnom zákroku, ktorý vykonal dňa 03.10.2016 v čase o 9.37 hodine spoločne s R.. J. O., použitím donucovacích prostriedkov, hmatov, chvatov a úderov sebaobrany podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona č. 4/2001 Z. z. voči odsúdenému X. E. (ďalej „odsúdený“) vyhotovil nepravdivý úradný záznam, čím došlo k sťaženiu prešetrenia tejto mimoriadnej udalosti v súbehu s použitím takého donucovacieho prostriedku a v takej intenzite, ktorý bol nedôvodný a neprimeraný.

3. Na základe odvolania žalobcu rozhodol generálny riaditeľ žalovaného rozhodnutím zo dňa 17.07.2017. Toto rozhodnutie bolo predmetom súdneho prieskumu pred Krajským súdom v Trenčíne, ktorý rozsudkom sp. zn. 11S/90/2017 zo dňa 06.11.2018 žalobu žalobcu zamietol, avšak kasačný súd zmenil tento rozsudok a zrušil rozhodnutie o odvolaní a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

4. V novom konaní žalovaný vydal tu preskúmané rozhodnutie zo dňa 07.04.2022. Tvrdenia žalobcu o tom, že skutok sa nestal tak, ako je uvedený v prvostupňovom rozhodnutí, pokladal za nepreukázané. Tvrdenia uvedené v úradnom zázname, ktorý žalobca spísal, nezodpovedajú skutočnostiam, ktoré vyplývajú z kamerového záznamu. V tak krátkom časovom úseku nemohlo dôjsť k sledu udalostí tak, ako je to uvedené v odvolaní, respektíve v tomto úradnom zázname, teda že žalobca mal vyzvať odsúdeného na upustenie od protiprávneho konania, odsúdený sa mal zahnať na žalobcu pravou rukou zovretou v päšť, tento mal tento úder odsúdeného ľavou rukou vykryť a použiť úder sebaobrany pravou rukou do oblasti tváre odsúdeného, zároveň odsúdeného chytiť za ľavú ruku a spolu s R.. O. za pravú ruku, ďalej mal nasledovať aktívny odpor odsúdeného a jeho fyzické vzpieranie, následný pád na zem všetkých zainteresovaných a postavenie sa žalobcu zo zeme a jeho premiestnenie do priestoru viditeľného kamerou. Z kamerového systému je zrejmé, že pri služobnom zákroku boli použité aj kopy. V úradnom zázname odvolateľa ako aj v zázname o použití donucovacích prostriedkov, ktoré boli spísané žalobcom, sa však uvádza, že na zaistenie svojej bezpečnosti mal žalobca voči odsúdenému použiť úder sebaobrany pravou rukou do oblasti tváre, avšak nie kopy. Na kamerovom zázname tiež vidno, že odsúdený bol do priestoru mimo kamier zatlačený jednou rukou, ale nie je zrejmé z akého dôvodu tam bol odsúdený zatlačený, keď na chodbách prvého sektoru bloku A sa v tom čase nenachádzali žiadne iné osoby, s ktorými by bol odsúdený nemohol prísť do kontaktu. Preverovaním úradného záznamu odvolací orgán zistil, že neobsahuje opis priebehu úkonu, pretože je zrejmé, že vyššie popísaný služobný zákrok prebehol inak, ako je to v zázname uvedené a je tak aj v rozpore s tvrdeniami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Ako dôkaz v prospech žalobcu nie je možné posúdiť ani úradný záznam R.. O., ktorý je obsahovo totožný s jeho vlastným úradným záznamom a ktorý taktiež je v rozpore s kamerovým systémom zachytávajúcim incident. Čo sa týka lehoty na vydanie personálneho rozkazu, táto bola zachovaná, keď podľa žalovaného začala plynúť 18.04.2017, kedy služobný orgán zistil dôvod prepustenia, keď mal k dispozícii všetky rozhodujúce dôkazné prostriedky na vec sa vzťahujúce.

5. O správnej žalobe proti preskúmanému rozhodnutiu rozhodol napadnutým rozsudkom správny súd. Stotožnil sa v celom rozsahu s právnym posúdením skutkových okolností tak, ako to uviedol žalovaný, teda že v danom prípade boli naplnené podmienky § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Senát správneho súdu sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu, súčasťou, ktorého je aj pamäťový nosič obsahujúci kamerové záznamy zo dňa 03.10.2016 a dospel k názoru, že záver správnych orgánov o tom, že opis inkriminovaného deja žalobcu v jeho úradnom zázname je v zrejmom rozpore s objektívnou realitou a že použitie kopov pri služobnom zákroku bolo nedôvodné a neprimerané okolnostiam, má oporu v obsahu administratívneho spisu. Odsúdený bol do priestoru mimo dosahu kamier zatlačený použitím iba jednej ruky príslušníka ZVJS, čo spochybňuje verziu z úradných záznamov oboch zasahujúcich príslušníkov o tom, že správanie odsúdeného si vyžadovalo na jeho pacifikáciu vynaloženie mimoriadneho úsilia nie jedného, ale až dvoch príslušníkov ZVJS. Ani správny súd nie je zrejmy dôvod zatlačenia odsúdeného mimo dosahu kamier, keď v monitorovanom priestore, v ktorom sa odsúdený už nachádzal, nedochádzalo k žiadnej nebezpečnej koncentrácii ostatných odsúdených, ani k inej situácii, ktorá by si vyžadovala zatlačenie odsúdeného späť. Na kamerovom zázname je objektívne vidno najmenej trikrát nohu príslušníka ZVJS zdvihnutú v štádiu iniciácie kopu do predmetu alebo objektu ležiaceho na zemi. Správny súd ďalej poukázal na znalecký posudok J.. H. X.F. zo dňa 17.04.2017, ktorý uviedol, že poškodený E. bol vystavený opakovanému hrubému brachiálnemu násiliu na časť hlavy a tváre na oboch stranách ako aj tupému násiliu na zadnú časť hlavy. Pohyb osoby na kamerovom zázname nesvedčí pre normálnou chôdzu, je vidno, že sa napriaha opakovane na kopanie, pričom pomliaždenia v oblasti hlavy napravo a zozadu hlavy vznikli práve týmto spôsobom. Najprv bol teda inzultovaný na ľavej časti tváre päťou a po páde na zem ako následok vznikli ďalšie zranenia. Pri inzulte došlo k otrasu mozgu prvého až druhého stupňa, pádom na zem vznikol otras mozgu tretieho stupňa a bezvedomie - porucha vnímania, kedy v tomto stave bol vystavený úderom kopaním do zadnej časti hlavy. Najzávažnejšie poškodenie vzniklo pri prevrátení poškodeného na chrbát a zapadnutí jazyka, pričom došlo k zablokovaniu dýchacích ciest a k nedostatočnému zásobeniu mozgu kyslíkom a ku kóme vigile - k bdelej kóme, z ktorej sa poškodený do vydania preskúmaného rozhodnutia neprebral.

6. Čo sa týka lehoty na vydanie personálneho rozkazu, podľa názoru správneho súdu začala plynúť 25.10.2016, kedy bol riaditeľovi predložený záznam o použití donucovacieho prostriedku spolu so správou vyhotovený vedúcimi oddelení výkonu trestu a výkonu väzby, na ktorý riaditeľ poznamenal pre účely ďalšieho postupu pokyny vychádzajúce z jeho dôvodného podozrenia, že žalobca a R.. J. O. porušili služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. V tento deň sa taktiež oboznámil s úradným

záznamom nadriadeného vyššie uvedených, z ktorého vyplýva, že príslušníci Č., O., E. a X., stojaci nad v bezvedomí ležiacim odsúdeným vedome informovali tam náhodne prítomného vedúceho oddelenia výkonu väzby o dôvode polohy odsúdeného na zemi tak, že tento mal mať záchvat, hoci to bolo v rozpore s práve nimi zažitou objektívnou realitou.

7. K námietke, že obrazový záznam nebol súčasťou administratívneho spisu ku dňu 29.05.2017, správny súd poukázal na to, že administratívne konanie tvorí jeden celok a teda pokiaľ žalobca mal možnosť oboznámiť sa s týmto záznamom do rozhodnutia odvolacieho orgánu, neboli porušené žiadne jeho procesné práva. K námietke, že v prvom stupni rozhodovala tá istá osoba ako v druhom stupni (R.. J.. N. J.), poukázal na to, že zákon č. 73/1998 Z. z. nepozná a neupravuje možnosť vylúčenia zamestnancov alebo členov správneho orgánu z akéhokoľvek dôvodu a Správny poriadok sa v tomto prípade nepoužije. Žalovaný preto bol povinný vo veci rozhodnúť. Pokiaľ žalobca namietal, že poradná komisia vydala svoje stanovisko pred tým, ako mu uplynula lehota na namietanie jej zloženia, poradná komisia má len odporúčací charakter a preto toto porušenie je bezpredmetné. Napokon správny súd poukázal na to, že žalobca bol za uvedený skutok právoplatne odsúdený rozsudkom OS Trenčín č. k. 3T/168/2017 - 619 zo dňa 30.05.2019, ktorý bol odobrený uznesením odvolacieho súdu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To/129/2019 - 671 zo dňa 08.10.2020 a žalobca bol odsúdený na trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) a ublíženie na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona. Tiež J. O. bol prepustený zo služobného pomeru z rovnakých dôvodov ako žalobca, čo bolo odobrené rozsudkom správneho súdu č. k. 13S/60/2017-36 zo dňa 10.10.2018 v spojení s rozsudkom kasačného súdu sp. zn. 3Asan/5/2015 zo dňa 25.2019.

8. Voči tomuto rozsudku podal kasačnú sťažnosť žalobca. Namietal v nej uplynutie prekluzívnej lehoty na rozhodnutie. Podľa neho prekluzívna lehota začala plynúť dňa 10.10.2016, kedy bol vyhotovený popis obrazového záznamu mimoriadnej udalosti zo dňa 03.10.2016. Riaditeľovi ako správne mu orgánu uplynula lehota podľa § 192 ods. 5 zák. č. 73/1998 Z. z. dňa 10.04.2017. Ďalej namietal, že obrazový záznam z kamerového systému v čase rozhodovania personálnym rozkazom nebol súčasťou administratívneho spisu z 29.05.2017 a nie je ho možné považovať za zákonný dôkaz. Poukazoval v tejto súvislosti na to, že nie je zrejmé, ako sa tento obrazový záznam dostal do sféry dispozície vyšetrovateľa OR PZ Trenčín dňa 05.10.2016 a ako bol tomuto vyšetrovateľovi odovzdaný (v akej podobe). Ďalej nie je ani zrejmé, akým spôsobom a od koho sa obrazový záznam dostal do dispozície riaditeľa ÚVTOS a ÚVV späť a či obrazový záznam je vôbec obrazovým záznamom z kamerového systému sa dňa 03.10.2016. Správny súd sa nechal zmiasť žalovaným, keď mu uveril, že obrazový záznam z kamerového systému je uvedený pod poradovým číslom 7 v administratívnom spise, keď v spise zo dňa 29.05.2017 je pod týmto poradovým číslom iný dôkaz. Nie je zrejmé, na základe akých dokladov riaditeľ personálnym rozkazom rozhodol, keď kamerový záznam ku dňu vydania personálneho rozkazu nemal k dispozícii, respektíve nenachádzal sa v administratívnom spise. Pritom z obsahu personálneho rozkazu aj v poradí prvého odvolacieho rozhodnutia a druhého odvolacieho rozhodnutia vyplýva, že správne orgány vychádzali z obrazového záznamu. Žalobca pred vydaním personálneho rozkazu nemal možnosť vyjadriť sa k obrazovému záznamu ani k spôsobu jeho získania. Správny súd sa nezaoberal ostatnými dôkazmi svedčiacimi v prospech žalobcu, napríklad jeho vlastným úradným záznamom zo dňa 03.10.2016 či úradným záznamom J. O. zo dňa 03.10.2016 či R. U. z toho istého dňa.

9. Ďalšia sťažnostná námietka tkvela v tom, že o odvolaní rozhodovala rovnaká osoba ako vydala prvostupňové rozhodnutie. Argument správneho súdu, že právny predpis neupravuje situáciu, ku ktorej v danom prípade došlo a preto žalovanému neostávala iná možnosť ako vo veci rozhodnúť, je konštatovanie priam tragické. Takýto postup bol porušením práv žalobcu. Žalobca ďalej namietal porušenie práva na spravodlivý proces a nesprávne právne posúdenie, poukazujúc na absurdnosť argumentácie správneho súdu, ktorý uvádza, že zloženie komisie bolo žalobcovi oznámené listom zo dňa 04.04.2022, ktorý mu bol doručený 07.04.2022 a že žalobca ani právny zástupca neuviedli do podania žaloby konkrétne námietky voči jej zloženiu. Ak by aj zloženie komisie namietal, žalobca kladie otázku, aký by to malo dopad na už vydané odvolacie rozhodnutie. Podľa neho proces rozhodovania o odvolaní proti personálnemu rozkazu bolo všetko možné, len nie spravodlivý. Taktiež namietal, že nebolo zisťované, či boli splnené podmienky na oboznamovanie sa s kamerovým systémom v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností, teda či technický prostriedok bol v rozhodnom čase certifikovaný, či bol do prevádzky schválený zákonom o ochrane utajovaných skutočností určenou osobou, či neuplynula doba jeho schválenia do prevádzky, či bol používaný v

súlade s podmienkami a pravidlami jeho používania určenými v certifikáte technického prostriedku atď. Tieto námietky správny súd v žalobe nevyhodnotil. Napokon žalobca namietal, že správny súd sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami namietanými žalobcami v správnej žalobe, pričom niektoré v rozsudku ani len nespomína. Žiadal rozsudok správneho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, zároveň žiadal zrušiť aj preskúmané rozhodnutie a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

10. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 31.03.2023. V celom rozsahu sa stotožnil s argumentáciou súdu a proti jeho postupu nemal žiadne námietky. Žalobca v kasačnej sťažnosti neuviedol nové skutočnosti, ktoré by vzhľadom na skutkový stav mali relevanciu. Naopak, opätovne opakuje svoje tvrdenia, ktoré už v konaní uviedol a ktoré sa snaží včleniť do odvolacích dôvodov. Žiadal, aby súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou a je prípustná, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a po oboznámení sa so súdnym a administratívnym spisom ako aj dôvodmi kasačnej sťažnosti, ktorými bol kasačný súd viazaný (§ 453 ods. 2 SSP) zistil, že sťažnostným dôvodom nie je možné priznať úspech.

12. Predmetom súdneho prieskumu je personálny rozkaz riaditeľa ÚVTOS a ÚVV Ilava číslo 128 z 25.04.2017, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka ZVJS z toho dôvodu, že po služobnom zákroku, ktorý vykonal dňa 03.10.2016 v čase o 9.37 hodine spoločne s R. J. O. použitím donucovacích prostriedkov, hmatov, chvatov a úderov sebaobrany voči odsúdenému X. E. vyhotovil nepravdivý úradný záznam, čím došlo k sťaženiu prešetrovania tejto mimoriadnej udalosti v súbehu s použitím takého donucovacieho prostriedku a v takej intenzite, ktorý bol nedôvodný a neprimeraný.

13. Z úradného záznamu o mimoriadnej udalosti zo dňa 03.10.2016 vyhotoveného žalobcom vyplýva, že podľa neho pri odvádzaní odsúdeného tento nerešpektoval jeho príkaz zotrvať na určenom mieste, preto ho obidvoma rukami odtláčil na určené miesto. Okamžite odsúdeného vyzval, aby upustil od protiprávneho konania, načo vôbec nereagoval a zahnal sa proti žalobcovi pravou rukou zovretou v päšť. Žalobca na zaistenie svojej bezpečnosti úder vykryl ľavou rukou a voči nemu použil úder sebaobrany pravou rukou do oblasti tváre, následne odsúdeného chytil za ľavú ruku a R. J. O. ho chytil za pravú ruku. Tento sa mal nekontrolovateľne vzpierať, všetci spadli na zem, pričom si odsúdený udrel o zem hlavu.

14. Z kamerového systému z použitia donucovacích prostriedkov k mimoriadnej udalosti zo dňa 03.10.2016 vyplýva, že v čase o 9.40 žalobca vošiel cez otvorené dvere z priestoru vychádzkových dvorcov do budovy objektu číslo 5, za ním tam vstúpil odsúdený, následne ho žalobca pravou rukou zatláča do priestoru, z ktorého odsúdený práve pokojne prišiel. Druhý príslušník, t. j. R. O. vstupuje cez tie isté otvorené dvere z priestoru vychádzkových dvorcov a priviera vchodové dvere, následne ich uzatvára. Na zázname je ďalej vidieť trikrát zdvihnutú nohu príslušníka v pozícii kopu smerom k dverám na vychádzkový dvor do kamerou nesnímaného priestoru. Celé sa to udialo v priebehu jednej až dvoch minút.

15. Z vyjadrenia vedúceho oddelenia J. J. H. Š. zo dňa 25.10.2016 vyplýva, že v čase mimoriadnej udalosti zazrel ležať na zemi osobu a na otázku prítomným príslušníkom Č., O., E. a X. „čo sa stalo?“ dostal odpoveď od jedného z nich, že odsúdený dostal, respektíve mal záchvat. Keď zazrel prichádzajúceho lekára, miesto udalosti opustil.

16. Z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/68/2017 zo dňa 30.05.2019, voči ktorému bolo zamietnuté odvolanie uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To/129/2019-671 zo dňa 08.10.2020, vyplýva, že žalobca bol uznaný za vinného, že ako príslušník ZVJS zaradený do funkcie referenta režimu úseku režimové činnosti oddelenia výkonu trestu ÚVTOS a ÚVV Ilava dňa 03.10.2016 o približne 9.41 hod. v ÚVTOS a ÚVV Ilava počas toho, ako poškodeného odvádzal z vychádzkového dvorca do cely na chodbe I. sektoru bloku A pri výťahu, po tom, čo sa poškodený dostal do stavu bezvedomia v dôsledku použitia hmatov, chvatov, úderov a kopov v zmysle § 31 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z.,

1. napriek tomu, že už bola zaistená bezpečnosť obžalovaného a druhého príslušníka zboru proti útokom zo strany poškodeného a bezprostredne zo strany poškodeného teda nehrozil žiaden útok alebo nebezpečenstvo, v rozpore so svojimi oprávneniami v zmysle § 6 ods. 1 a § 33 ods. 1 písm. a) zákona

číslo 4/2001 Z. z. opakovane bezvládne ležiaceho poškodeného nohou kopal stredne veľkou až veľkou silou do oblasti hlavy, čím mu mohol spôsobiť poškodenie mozgu, pričom mu spôsobil mnohopočetné odreniny temporoparietálne vpravo a zhoršenie už vznikajúceho otrasu mozgu III. stupňa.

2. Následne po použití donucovacích prostriedkov, potom, ako obžalovaný zistil, že poškodený je v bezvedomí, v rozpore so svojou dôležitou povinnosťou vyplývajúcou mu z § 44 ods. 1 citovaného zákona, neposkytol poškodenému prvú pomoc v súlade s požiadavkou lege artis, napriek tomu, že na jej poskytovanie bol vyškolený svojím zamestnávateľom, pretože poškodenému, ktorému zapadol po obrátení na chrbát jazyk, nespriechodnil dýchacie cesty zaklonením hlavy tak, aby sa koreň jazyka oddialil, v čoho dôsledku došlo u poškodeného k asfyxii, ktorá viedla k bdelej kóme, z ktorej sa poškodený doposiaľ neprebral, pričom ide o nezvratný stav s následkom trvalého poškodenia funkcie mozgu jej šedej hmoty.

Teda spáchal zločin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu a prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) k § 138 písm. h) Trestného zákona.

17. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona číslo 73/1998 Z. z. v znení účinnom ku dňu spáchania skutku (03.10.2016) policajť sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 192 ods. 5 citovaného zákona v znení ku dňu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia (09.04.2022) o prepustení policajťa z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajťovi aj doručiť.

Podľa § 238 ods. 1 cit. zákona v znení k 09.04.2022 za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 247a citovaného zákona v znení k 09.04.2022 na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (52) okrem výkonu rozhodnutia.

Podľa § 6 ods. 1 zákona číslo 4/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu 03.10.2016 pri výkone služby je príslušník zboru povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s výkonom služby vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného výkonom služby.

Podľa § 22 ods. 2 citovaného zákona úradným záznamom sa na účely tohto zákona rozumie zápis skutočností zistených príslušníkom zboru v súvislosti s výkonom jeho služobnej činnosti. Z úradného záznamu musí byť zrejmé, kto, kde a kedy úkon vykonal, ktoré osoby sa ho zúčastnili, a súvislý opis priebehu úkonu. Úradný záznam podpisuje príslušník zboru, ktorý ho vyhotovil.

Podľa § 33 ods. 1 písm. a) citovaného zákona príslušník zboru je oprávnený použiť hmaty, chvaty, údery a kopy sebaobrany, slzotvorné prostriedky, obušok, tomfu a šokové plynové a elektrické paralyzátory, aby zaistil svoju bezpečnosť alebo bezpečnosť inej osoby pred protiprávnym útokom, ak sa po výzve od útoku neupustí a útok bezprostredne hrozí, trvá alebo podľa všetkých znakov bude pokračovať.

Podľa § 131 SSP správny súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Správny súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Správny súd je tiež viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, rozhodnutím o osobnom stave a o vzniku alebo zániku spoločnosti. Rozhodnutím o priestupku a inom správnom delikte je správny súd viazaný len, ak takéto rozhodnutie nie je predmetom samotného konania.

18. Sťažnostné námietky je možné zaradiť do dvoch základných skupín. Prvou sú námietky hmotnoprávneho charakteru, ktorých obsahom je rozporovanie zisteného skutku, ktorý podľa

žalobcu nebol riadne preukázaný. Druhou množinou námietok sú námietky procesného charakteru, najmä namietanie nedodržania subjektívnej lehoty na vydanie personálneho rozkazu, nezákonnosť obrazového záznamu ako dôkazu, rozhodnutie rovnakou osobou v prvom aj druhom stupni, nemožnosť namietania zloženia poradnej komisie či nevyhodnotenie obrazového záznamu z pohľadu dodržania podmienok podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností.

19. Kasačný súd v prvom rade vyhodnotil hmotnoprávnu námietku, že skutok žalobcu nebol riadne preukázaný. Kasačný súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym posúdením tejto otázky, ho vyslovil v napadnutom rozsudku správny súd. Správny súd konštatoval, že zo zhromaždených dôkazov jednoznačne vyplýva skutkový záver, ako je uvedený v prvostupňovom rozhodnutí, ktorý bol správne podradený pod skutkovú podstatu § 192 ods. 1 písm. e) zákona číslo 73/1998 Z. z. Aj podľa názoru kasačného súdu nie sú žiadne racionálne pochybnosti o tom, že skutok tak, ako je uvedený v prvostupňovom rozhodnutí, sa skutočne stal. Na to, aby mohlo byť ustálené, že úradný záznam spísaný žalobcom je nepravdivý, bolo potrebné najskôr ustáliť, čo sa skutočne v inkriminovaný moment v ÚVTOS a ÚVV v Ilave stalo. V čase, keď bol vydaný personálny rozkaz, prebiehalo voči žalobcovi trestné konanie. Prvostupňový orgán tak musel vychádzať z dôkazov zhromaždených počas prvostupňového konania. Vychádzal najmä z obrazového záznamu z kamerového systému na inkriminovanom mieste, z ktorého je jednoznačne preukázané, že voči odsúdenému nebol použitý len jeden brachiálny chvat - úder do tváre rukou, ako to uvádza žalobca v úradnom zázname, ale viacnásobné kopanie a keďže v uzavretom priestore nebola žiadna iná osoba okrem príslušníkov Č. a O. a odsúdeného, napadnutým musel byť jedine odsúdený. Pritom z kamerového záznamu je zrejmé, že tieto kopy boli vedené k zemi, teda logicky len k ležiacemu odsúdenému. Prvostupňový orgán vychádzal aj z ďalších dôkazov, napr. zo záznamu J. J. H. Š., z ktorého vyplýva, že skupina príslušníkov, v ktorej bol aj žalobca, klamala, keď mu oznámila, že odsúdený, ležiaci na zemi v bezvedomí, dostal záchvat a tiež z lekárskeho záznamu ohľadne zranení odsúdeného spôsobených mu pri mimoriadnej udalosti.

20. Žalovaný osobitne a vo vzájomnej súvislosti hodnotil všetky dôkazy zhromaždené v administratívnom konaní a napokon dospel k rovnakému záveru ako prvostupňový orgán. Preto je potrebné konštatovať, že žalobca použil voči odsúdenému také donucovanie prostriedky a v takej intenzite, ktoré boli neodôvodnené a neprimerané. Keďže bolo preukázané, že použitie donucovacích prostriedkov nezodpovedalo obsahu úradného záznamu - možno priamo povedať, že úradný záznam bol nepravdivý, bolo preukázané aj ďalšie konanie žalobcu, spočívajúce vo vyhotovení nepravdivého úradného záznamu. Táto námietka žalobcu je tak plne nedôvodná.

21. Že bol skutkový stav zistený prvostupňovým orgánom a žalovaným zistený správne a dostatočne, jednoznačne podporuje aj skutočnosť, že rovnako zistil skutkový stav Okresný súd Trenčín, ktorý žalobcu uznal vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví tak, ako je to uvedené v skutkovej vete výroku o vine tohto odsudzujúceho rozsudku a teda, že opakovane bezvládne ležiaceho odsúdeného nohou kopal stredne veľkou až veľkou silou do oblasti hlavy. Pritom orgány činné v trestnom konaní taktiež vychádzali z kamerového záznamu, z ktorého vychádzali aj správne orgány. Z kamerového záznamu je zrejmé, že príslušníci Č. a O. najmenej trikrát použili kopy voči osobe ležiacej na zemi (iná osoba ako osoba odsúdeného sa v tomto priestore nenachádzala) a z vyjadrenia J. Š. zasa vyplýva, že v inkriminovanom momente, keď odsúdený už ležal na zemi v bezvedomí, skupina príslušníkov, v ktorej bol aj žalobca, uviedla, že dostal, respektíve mal záchvat. Tu vyvstáva otázka, prečo títo príslušníci klamali a neuviedli také skutočnosti, ktoré potom uviedol žalobca v úradnom zázname. Je tiež preukázané, že následok na zdraví odsúdeného je veľmi vážny, tento sa dostal do takzvanej bdelej kómy, z ktorej sa ku dňu preskúmaného rozhodnutia neprebral. Za takýchto okolností je prepustenie zo služobného pomeru žalobcu adekvátnym dôsledkom tohto jeho činu.

22. Čo sa týka sťažnostných námietok namietajúcich porušenie procesných práv žalobcu, tieto sú taktiež v plnom rozsahu nedôvodné. K jednotlivým sťažnostným námietkam kasačný súd uvádza nasledovné:

23. Čo sa týka námietky uplynutia prekluzívnej lehoty na rozhodnutie, kasačný súd v súlade s názorom správneho súdu sa nestotožnil s názorom žalobcu, že lehota podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. začala plynúť už 10.10.2016. Ide o subjektívnu lehotu, ktorej začiatok je daný momentom, kedy nadriadený zistil dôvod prepustenia. Ide teda o subjektívne vnímanie nadriadeného, avšak samozrejme v kontexte už vykonaného dokazovania, ktoré mu umožňuje túto subjektívnu vedomosť získať. Preto sa aj v každom konkrétnom prípade táto lehota môže začať iným momentom. V danom prípade tomu

tak nebolo 10.10.2016, pretože v tento deň bol len vyhotovený popis kamerového záznamu, spísaný vedúcim J. J. N. W., ktorý sám navodzuje pochybnosti, ako sa skutočne skutkový stav odohral, keď uvádza, že v tejto fáze vyhodnocovania kamerového záznamu nie je možné reálne vylúčiť, že by mohlo dôjsť k neoprávnenému a mylnému úsudku. Preto treba prisvedčiť správne súdu, že v tomto momente ešte nebolo dostatočne zrejmé, či vôbec je predpoklad, že by zo strany žalobcu mohlo dôjsť k porušeniu služobnej povinnosti. Aj podľa kasačného súdu týmto dňom však už môže byť 25. október 2016, kedy bol riaditeľovi ÚVTOS a ÚVV predložený záznam o použití donucovacieho prostriedku Q.. Č.Á., ktorého súčasťou bol záznam lekára o vykonaní lekárskej prehliadky a správa o prešetrení zákroku, na ktorý riaditeľ rukou poznamenal pre účely ďalšieho postupu pokyny vychádzajúce z jeho dôvodného podozrenia, že žalobca a R. O. porušili služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. V tento deň bol vyhotovený aj úradný záznam J. Š., z ktorého tiež vyplýva, že obsah úradného záznamu je v rozpore s odpoveďou, ktorú dostal od príslušníkov na inkriminovanom mieste. V tom prípade prvostupňové rozhodnutie vydané 25.04.2017 a doručené v ten istý deň bolo vydané v zákonom stanovenej subjektívnej lehote.

24. Čo sa týka sťažnostnej námietky, že obrazový záznam z kamerového systému ku dňu 29.05.2017 nebol súčasťou administratívneho spisu a teda je otáznou, z akého dôkazu bolo vychádzané pri vydaní personálneho rozkazu, kasačný súd poznamenáva, že hoci samotný CD nosič so záznamom bol pripojený do administratívneho spisu až po vydaní prvostupňového rozhodnutia, súčasťou administratívneho spisu už pred vydaním prvostupňového rozhodnutia je návrh na prepustenie zo služobného pomeru, v ktorom boli kamerové záznamy veľmi detailne opísané a zhodnotené. Napokon aj zo záznamu z 10.10.2016 vyplýva, že kamerový záznam bol detailne popísaný. Z uvedeného vyplýva, že správny orgán prvého stupňa pracoval s týmto kamerovým záznamom, hoci ho v tom čase do administratívneho spisu nedoložil, čo sa stalo až následne po vydaní prvostupňového rozhodnutia. Pokiaľ žalobca uvádza, že kamerový záznam nie je zákonným dôkazom, pretože nie je zrejmé, ako sa dostal do sféry vyšetrovateľa OR PZ Trenčín a následne naspäť do administratívneho spisu, toto je hypotetická námietka, ktorá neuvádza v tejto súvislosti žiadne porušenie procesných práv žalobcu. Je v priamej dispozícii prvostupňového správneho orgánu, ktorý je vyzvaný na súčinnosť s orgánmi činnými v trestnom konaní, akým spôsobom zabezpečiť požadovanú súčinnosť, teda či zapožičia originál obrazového záznamu alebo vyhotoví jeho kópiu. V tu prejednávanej veci žiadne pochybnosti o tom, že by sa snáď malo jednať o záznam z inej udalosti, z iného dňa alebo z inej hodiny, počas celého administratívneho konania nevystali a tu žalobcom produkované námietky sa javia ako účelové.

25. Pokiaľ žalobca tvrdí, že kamerový záznam nebol súčasťou administratívneho spisu pod poradovým číslom 7, treba prihliadnuť na žurnalizáciu administratívneho spisu, keď zo spisového materiálu, ktorý bol zhromaždený ku dňu 11.09.2017 (jedná sa o spisový materiál zhromaždený k vydaniu v poradí prvého odvolacieho rozhodnutia zo dňa 17.07.2017), vyplýva, že celý prvostupňový materiál tvoril súčasť tohto materiálu pod poradovým číslom 6 a pod poradovým číslom 7 bolo súčasťou tohto spisu CD s kamerovým záznamom. V tomto zmysle je potom potrebné chápať aj prehľad spisového materiálu orgánu prvého stupňa ku dňu 29.05.2017, kde sú označené pod jednotlivými poradovými číslami jednotlivé listiny zhromaždené prvostupňovým správnym orgánom a teda číslo 7 v tomto zozname nezodpovedá poradovému číslu 7 zoznamu druhostupňového spisového materiálu.

26. Žalobca v tejto súvislosti namieta, že pred vydaním personálneho rozkazu nemal možnosť vyjadriť sa ku kamerovému záznamu ani k spôsobu jeho získania. Treba povedať, že nespôsobuje nezákonnosť prvostupňového rozhodnutia, keď pred jeho vydaním nebol konkrétny dôkaz v administratívnom spise, pokiaľ bol jeho súčasťou pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej (odvolacieho rozhodnutia). Keďže konanie na prvom stupni a odvolacom stupni v rámci administratívneho konania tvorí jeden celok, pokiaľ by akékoľvek námietky vo vzťahu k tomuto kamerovému záznamu vzniesol, museli by byť v rámci odvolacieho konania vyhodnotené. Žalobcovi táto možnosť nebola upretá, pretože pred vydaním v poradí druhého odvolacieho rozhodnutia mal možnosť oboznámiť sa s celým administratívnym spisom, vrátane CD s kamerovým záznamom, ktoré bolo súčasťou administratívneho spisu najneskôr už od 11.09.2017. Pritom žalobca v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu takúto námietku ani nevzniesol.

27. Pokiaľ žalobca tvrdí, že správny súd sa nezaoberal ostatnými dôkazmi svedčiacimi v prospech žalobcu a to najmä úradnými záznamami, ktoré spísal samotný žalobca, J. O. či R. U., je potrebné poukázať na to, že žalobca a J. O. mali záujem vykresliť mimoriadnu udalosť skreslene, keďže obaja boli

jej priamymi účastníkmi, vo vzťahu ku ktorým bolo preukázané použitie neprimeraných donucovacích prostriedkov. Preto vlastné vyjadrenia, respektíve vyjadrenia ďalšieho príslušníka, ktorý sa dopustil totožného konania, za ktoré následne bol aj prepustený zo služobného pomeru, ako to vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Asan/5/2019 zo dňa 25. septembra 2019, sú, čo sa týka ich vyhodnotenia ako dôkazov, nehodnovateľné. Príslušník U. priamym svedkom mimoriadnej udalosti nebol, preto jeho vyjadrenie nie je nosné.

28. Aj námietka, že žalobcove procesné práva boli porušené, pretože v prvom stupni a aj druhom stupni rozhodovala rovnaká osoba R. J. N. J.G., je taktiež nedôvodná. Žalobca nesprávne stotožňuje osobu, ktorá konala ako vedúci správneho orgánu, so samotným správnym orgánom. Je nepochybné, že prvostupňový správny orgán bol ÚVTOS a ÚVV Ilava, za ktorého konal jeho riaditeľ. Druhostupňovým správnym orgánom nebol ten istý správny orgán, ale bol ním Zbor väzenskej a justičnej stráže, za ktorého konal generálny riaditeľ. Že tieto funkcie zastávala tá istá fyzická osoba, nie je v rozpore s tým, že rozhodnutia boli vydané rozdielnymi správnymi orgánmi v inštančnom postupe. Keďže zákon č. 73/1998 Z. z. obsahuje ustanovenie, podľa ktorého sa na konanie podľa tohto zákona nevzťahuje Správny poriadok (okrem výkonu rozhodnutia), nie je možné ani v prípade, ktorý by inak mohol byť subsumovaný pod § 9 ods. 2 Správneho poriadku, uvažovať o prípadnom vylúčení takéhoto zamestnanca. Ak teda zamestnanec, ktorý v tej istej veci rozhodoval ako zamestnanec správneho orgánu prvého stupňa, rozhoduje aj ako zamestnanec druhého stupňa, nejde o procesnú prekážku a takýto zamestnanec nie je z rozhodovania a prejednávania vecí vylúčený. Uvedená právna úprava je platná a účinná, nebola Ústavným súdom SR vyhlásená za protiústavnú a je teda potrebné vychádzať z prezumpcie jej ústavnosti a zákonnosti. Preto nedošlo k žiadnemu porušeniu procesných práv žalobcu, ktorý napokon ani konkrétne porušenie jeho procesných práv v tomto ohľade neuvádza a podrobnejšie sa k domnelému porušeniu procesných práv nevyjadruje.

29. Žalobca tiež namietal, že preskúmané rozhodnutie bolo vydané skôr, ako žalobcovi uplynula lehota na namietanie zloženia senátu poradnej komisie generálneho riaditeľa žalovaného. K tomu kasačný súd zhodne so záverom správneho súdu uvádza, že samotné rozhodnutie senátu poradnej komisie ako orgánu interného charakteru má len odporúčací charakter a nijako nezaväzuje žalovaného rozhodnúť tak, ako mu poradná komisia odporúča. Pokiaľ lehota na prípadné namietanie zloženia senátu poradnej komisie nebola dodržaná, uvedené pochybenie bez ďalšieho nemá charakter podstatného porušenia ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy v zmysle § 191 ods. 1 písm. g) SSP, ale len porušenia nepodstatného charakteru, ktoré bez ďalšieho nemá vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

30. Žalobca ďalej namietal nezákonnosť personálneho rozkazu z dôvodu, že nebolo vyhodnotených, či kamerový systém ako technický prostriedok a obrazový záznam boli použité v súlade so zákonom o ochrane utajovaných skutočností. Žalobca v prvom rade neuviedol, prečo by sa mal kamerový systém a obrazový záznam z neho vôbec posudzovať podľa vyššie uvedeného zákona. Samotné námietky sú iba hypotetické; vyslovuje len pochybnosti, či boli ním uvádzané podmienky splnené. Kasačný súd uzatvára, že obrazový záznam z kamerového systému je zákonným dôkazom a mohol byť v rámci konania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru v zmysle § 238 z. č. 73/1998 Z. z. použitý, pričom bol to jeden z viacerých dôkazov, ktoré preukázali také konanie žalobcu, pre ktoré bol dôvodne prepustený zo služobného pomeru.

31. Napokon žalobca v kasačnej sťažnosti namietal, že rozsudok správneho súdu je nedostatočne odôvodnený a správny súd sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami namietanými žalobcom v správnej žalobe. Podľa neho aj prvostupňové a preskúmané rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené, pretože z nich nie sú zrejmé úvahy, ktoré viedli správne orgány pri vyhodnotení dokazovania. Kasačný súd sa s týmto názorom žalobcu nestotožnil. Správny súd dôsledne vyhodnotil všetky podstatné žalobné námietky žalobcu, venoval im dostatočnú pozornosť a poukázal aj na relevantnú judikatúru správnych súdov v oblasti dokazovania v konaní o prepustení zo služobného pomeru. Pokiaľ niektoré žalobné námietky nevyhodnotil, jednalo sa o námietky nepodstatné. Rovnako ani obe rozhodnutia správnych orgánov nie je možné charakterizovať ako nedostatočne odôvodnené. Personálny rozkaz dôsledne opísal vykonané dokazovanie a z neho zistený skutkový stav, ktorý subsumoval pred správnu právnu normu. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí nenechal otvorenú žiadnu zásadnú odvolaciu námietku. O dostatočnom odôvodení oboch správnych rozhodnutí svedčí aj ten fakt, že žalobca voči personálnemu rozkazu podal riadne odôvodnené odvolanie, čo by mu

nedostatočne odôvodnený personálny rozkaz rozhodne neumožnil a voči preskúmaného rozhodnutiu kvalifikovanú správnu žalobu.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bolo potrebné kasačnú sťažnosť žalobcu vyhodnotiť ako plne nedôvodnú a preto ju kasačný súd podľa § 461 SSP zamietol.

33. O náhrade trov kasačného konania bolo rozhodnuté podľa § 168 SPP a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalovaný ako úspešný účastník kasačného konania má právo na náhradu jeho trov, avšak neboli splnené podmienky aplikácie § 168 - výnimočnosť situácie. Žalobca ako neúspešný účastník kasačného konania nemá právo na náhradu jeho trov (§ 167 ods. 1 SSP a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP).

34. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.